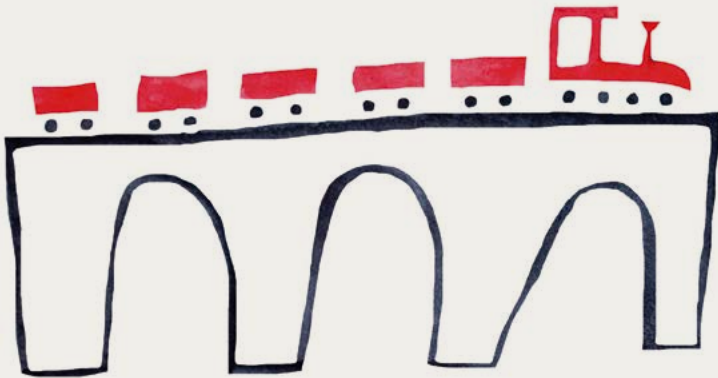

ΜΟΝΙΚΑ ΓΟΥΤΙÉRΡΕΖ

ΕΡ ΤΑΣ
ΣΤΟΝ
ΕΠΟΜΕΝΟ
ΣΤΑΘΜΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΑΛΛΙΑ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΑΠΟ ΤΗ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου *Mónica Gutiérrez, Próxima Estación*

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Δάφνη Χρήστου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαββίνα Χριστοπούλου

© 2020, Mónica Gutiérrez Artero

© 2022, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3825-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83825

Κ.Ε.Π. 5818, κ.π. 19226

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Όλοι οι χαρακτήρες και οι καταστάσεις σε αυτό το μυθιστόρημα αποτελούν προϊόν μυθοπλασίας. Αν και οι περιγραφές και οι ιστορίες του Μπέλμοντ Βενετία-Σεμπλόν Οριάν Εξπρές είναι ιστορικά τεκμηριωμένες, η διαδρομή έχει τροποποιηθεί από τη συγγραφέα, για να εξυπηρετήσει την πλοκή, και δεν αντιστοιχεί σήμερα σε καμία διαδρομή του ιστορικού τρένου.

ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΚΑΡ ΝΤΕ Λ' ΕΣΤ, ΠΑΡΙΣΙ

Ο κεραυνός έκανε τα τζάμια της γυάλινης οροφής του σταθμού να τρίζουν. Είχαν ανοίξει οι ουρανοί στο Παρίσι και νύχτωσε απότομα. Την πρώτη φορά που τα φώτα του σταθμού τρεμόπαιξαν, διέσχιζα βιαστική την αίθουσα αναμονής πηγαίνοντας προς την αποβάθρα νούμερο πέντε με τη βαλίτσα στο ένα χέρι και το καλάθι μεταφοράς του Χουντίνι στο άλλο. Άρχισα να τρέχω όταν η Άνχελα, λάτρης των κρουασάν και εχθρός των σπορ, που τα κατάφερνε μια χαρά με τα ψηλοτάκουνα και βρισκόταν τρία μέτρα πιο μπροστά, φώναξε κάτι ακατανόητο. Βγαίνοντας από το ταξί που μας είχε φέρει από το αεροδρόμιο Σαρλ ντε Γκολ, μαλλιά, παλτό, παπούτσια, όλα είχαν γίνει μούσκεμα. Ήμασταν στο τέλος της κυλιόμενης σκάλας που θα μας άφηνε στην άκρη της αποβάθρας όταν τα φώτα τρεμόπαιξαν ξανά και τελικά έσβησαν εντελώς.

Η γιαγιά μου, κάποτε, μου είπε να μη φοβηθώ αν ξαφνικά σκοτεινιάσει γύρω μου, γιατί όσοι έχουν μέσα τους πολύ φως δεν χρειάζονται προβολείς. Αν το είχα θυμηθεί εκείνη τη στιγμή, ίσως να ένιωθα λιγότερο παραγμένη, αλλά με την υγρασία, τις περίσσιες αποσκευές και τα χτυ-

πήματα ενός πολύ εκνευρισμένου Χουντίνι στο καλάθι μεταφοράς δεν αισθανόμουν ακριβώς υπέροχα.

«Υπομονή Χουντίνι, φτάνουμε».

«Γιατί έφερες και το τριχωτό τέρας;» Η Άνχελα θέλησε να δείξει την ανθρώπινη πλευρά της, αναμαλλιασμένη και αναψοκοκκινισμένη, από το τρέξιμο.

«Είναι κουνέλι νάνος, δεν μπορεί να μείνει μόνο του πάνω από είκοσι τέσσερις ώρες και δεν είχα σε ποιον να το αφήσω».

«Έχεις πραγματικά σε μεγάλη εκτίμηση όλους τους φίλους και τους συγγενείς σου ε;»

Κι εκεί, στα σκοτεινά, να πεθαίνω από το κρύο, τη νύστα, την πείνα και την κούραση των αεροδρομίων, αναρωτήθηκα για πολλοστή φορά για ποιον λόγο μου άρεσε να ταξιδεύω. Το να γνωρίζεις κόσμο ήταν ωραίο, το να θαυμάζεις τα μνημεία άλλων πολιτισμών ακουγόταν ειδυλλιακό, αλλά το ταξίδι μέχρι τον ενδιαφέροντα προορισμό ήταν, στην καλύτερη περίπτωση, κουραστικό. Ήμουν έτοιμη να εκφράσω φωναχτά τις αμφιβολίες μου για το πόσο καλές ήταν οι προθέσεις της Άνχελα όταν με κάλεσε να τη συνοδέψω, αλλά εκείνη τη στιγμή άναψαν τα πορτοκαλί φώτα έκτακτης ανάγκης και έμεινα με το στόμα ανοιχτό, άφωνη. Έλεγα τον πίνακα ανακοινώσεων για να σιγουρευτώ ότι δεν ήταν η πλατφόρμα εννέα και τρία τέταρτα, και αναστέναξα με ανακούφιση –δεν είχα πάρει μαζί μου τον μανδύα, ούτε το ραβδί μου– όταν θυμήθηκα ότι τα βαγόνια του Χόγκουαρτς Εξπρές δεν ήταν μπλε, ένα λαμπερό σκούρο μπλε. Το χρυσό έμβλημα, που απεικόνιζε

δύο εραλδικά λιοντάρια, με μακριά γλώσσα και ουρά, έλαμπε ακόμα και στο λιγοστό φως.

«Διεθνής Εταιρεία Βαγκονλί και Ευρωπαϊκών Γκραν Εξπρές» διάβασα χαμηλόφωνα.

«Καλώς ήρθατε στο Μπέλμοντ Βενετία-Σεμπλόν Οριάν Εξπρές, *μαντιμουαζέλ*». Η Άνχελα είχε εξαφανιστεί και ένας ανθρωπάκος με σακάκι, παντελόνι μπλε με κίτρινες ρίγες, και ένα καπέλο πολύ μεγάλο για το μικρό κεφάλι του, προσπαθούσε να μου πάρει τη βαλίτσα.

«Σίγκριντ Μέρλο» συστήθηκα χωρίς να αφήσω τη βαλίτσα μου. «Των ξενοδοχείων Moonlight».

«*Μαντιμουαζέλ Μέρλο*, σας περιμέναμε». Παρά την επιτηδευμένη προσπάθεια με τη βαλίτσα, το κατάλευκο χαμόγελό του, κάτω από ένα μουστακάκι ποντικοουρά, δεν υποχώρησε ούτε χιλιοστό. «Χιλμπέρτο, συνοδός*. Στην υπηρεσία σας».

Αγνόησα τις ευγένειες, ανέκτησα τον έλεγχο της βαλίτσας μου με μια ξεκάθαρη κίνηση, κι έκανα δυο βήματα πίσω για να θαυμάσω εκείνο το υπέροχο τρένο παλαιάς κοπής. Την προηγούμενη εβδομάδα η Άνχελα μού είχε δώσει έναν φάκελο με όλες τις πληροφορίες για το ταξίδι και με είχε συγχαρεί.

«Ο πρόεδρος με επέλεξε να εκπροσωπήσω τη Moonlight στη φετινή Σύνοδο».

«Τι είν' αυτό;»

---

* Ο συνοδός στα τρένα είναι ο άνθρωπος για όλες τις δουλειές όσον αφορά την εξυπηρέτηση των επιβατών, κάνει τη δουλειά του κονσιέρζ των ξενοδοχείων. (Σ.τ.Μ.)

«Κανείς δεν ξέρει γιατί ακριβώς τη λένε Σύνοδο, και τη λέμε έτσι τόσα χρόνια πια, που δεν τολμάμε να ρωτήσουμε, γιατί κινδυνεύουμε να μας περάσουν για χαζούς. Σε γενικές γραμμές, πρόκειται για ετήσιο συνέδριο του κλάδου, στο οποίο συμμετέχουν οι διευθυντές των κυριότερων ξενοδοχειακών αλυσίδων για να συζητήσουν και να εξετάσουν θέματα που τους αφορούν. Γίνεται επίσης και λίγο για λόγους διαφήμισης και μάρκετινγκ. Η πρόσκληση είναι μια πολύ καλή ένδειξη για την εικόνα της επιχείρησης και αν ο πρόεδρος σε επιλέξει να εκπροσωπήσεις την αλυσίδα είναι ένα Συν, με το «Σ» κεφαλαίο, για το επαγγελματί σου μέλλον. Φέτος, η Σύνοδος διοργανώνεται από την εταιρεία Μπέλμοντ, στο πλαίσιο ενός διαφημιστικού ταξιδιού για τα εγκαίνια της σεζόν του Οριάν Εξπρές, και εσύ θα έρθεις μαζί μου».

«Κανένας άλλος δεν ήθελε να έρθει;»

Η Άνχελα είχε πτυχίο νομικής και ασκούσε το επάγγελμα της δικηγόρου για μερικά χρόνια, μέχρι που η δικηγορική της εταιρεία την επέλεξε να παρέχει νομικές συμβουλές στη Moonlight Hotels και έκτοτε εκείνη είχε ερωτευτεί το πολύπλοκο οικοσύστημα των ξενοδοχείων. Ύστερα έκανε μεταπτυχιακό στη Διοίκηση Επιχειρήσεων, εργάστηκε για λίγο καιρό δίπλα από έναν από τους διευθυντές της Moonlight, και εντάχθηκε στην οικογένεια της εταιρείας σαν να ασχολούνταν ανέκαθεν με τον ξενοδοχειακό κλάδο. Μου είχε εξηγήσει κάποτε πώς είχε φτάσει μέχρι τη θέση της Area manager, αλλά ομολογώ ότι βαριόμουν τόσο πολύ όταν έπαιρνε αυτό το υφάκι κοίτα-πόσο-ψηλά-μπο-

ρείς-να-φτάσεις-αν-δουλεύεις-όπως-εγώ, που συνήθιζα να προσποιούμαι ότι την άκουγα ενώ σκεφτόμουν κάτι άλλο.

Η Άνχελα, η οποία ίσως εκείνη τη στιγμή έπαιρνε εκδίκηση για την αδιαφορία μου για την επαγγελματική της σταδιοδρομία, αγνόησε την παρέμβασή μου και μου εξήγησε υπομονετικά ότι το θρυλικό τρένο έμπαινε στην 35η σεζόν του –από τότε που ολοκληρώθηκε η αναπαλαίωσή του, το 1982– και η αλυσίδα Μπέλμοντ, στην οποία ανήκε, είχε προτείνει να το γιορτάσει διοργανώνοντας τη Σύνοδο του 2019. Το δέλεαρ ήταν το ίδιο το τρένο, η δικαιολογία ήταν το ετήσιο συνέδριο, και οι συγκαλυμμένες προθέσεις του διοικητικού συμβουλίου της Μπέλμοντ το κυνήγι και το κλείσιμο μιας εμπορικής συμφωνίας επωφελούς για τα πολυτελή *dayrooms** στις σημαντικότερες πρωτεύουσες όπου έκανε στάση. Οι ιδιοκτήτες ξενοδοχείων που προσκλήθηκαν στη Σύνοδο έσπευσαν να επιβεβαιώσουν τη συμμετοχή τους και να στείλουν τους πιο χαρισματικούς διευθυντές, τους μάνατζερ ή τους βοηθούς τους –ένα ζευγάρι ανά εταιρεία, όπως στην Κιβωτό του Νώε– ξέροντας πως η εμπειρία από το πιο πολυτελές τρένο του κόσμου και τις υπηρεσίες του ήταν μια πηγή έμπνευσης στην οποία ήταν δύσκολο κανείς να αντισταθεί.

Το ηθικό ζήτημα ήταν ότι, αν και τεχνικά ήμουν βοηθός της Άνχελα, δεν θα ήμουν για πολύ ακόμη στο προσωπικό της Moonlight Hotels. Μόλις την περασμένη εβδομάδα

---

* Δωμάτια ημέρας για σύντομη ολιγόωρη διαμονή. Υπάρχουν και στα σύγχρονα πολυσύχναστα αεροδρόμια. (Σ.τ.Μ.)

τους είχα ενημερώσει πως, σε δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες, θα εγκατέλειπα το πολυτελές πεντάστερο ξενοδοχείο της διάσημης αλυσίδας στην πιο αριστοκρατική λεωφόρο της Βαρκελώνης, επειδή είχα αποδεχτεί μια θέση επιμελήτριας στο τμήμα Ελληνικής και Ρωμαϊκής Ταφικής Τέχνης του MdH, του Μουσείου Ιστορίας της Βαρκελώνης. Ο τωρινός κύριος Κάσαλετ –τέταρτη γενιά της οικογένειας ξενοδόχων– ιδιοκτήτης της αλυσίδας Moonlight, ήταν φανατικός συλλέκτης έργων τέχνης και ίσως γι' αυτό ζήτησε από το γραφείο ανθρώπινου δυναμικού να μη δώσει σημασία στο διδακτορικό μου στην Ιστορία όταν έκανα αίτηση για μια θέση βοηθού διευθυντή σε ένα από τα ξενοδοχεία του. Συγκεκριμένα, στο Moonlight Falls στο Πασέιτς δε Γκράσια, το διαμάντι του στέμματος της οικογένειας Κάσαλετ στη νότια Ευρώπη, που διοικείται από την ακαταμάχητη δικηγόρο και γενική διευθύντρια Άνχελα Γιορέντε, βάσανο των ρεσεψιονίστ, μάστιγα των μετρ, φύλακα του λόμπι, και κόλαση των υποδιευθυντών και των άλλων στελεχών. Φίλη μου.

«Δεν πρόκειται να αλλάξω γνώμη» την προειδοποίησα υποπτευόμενη κάποιο πονηρό τερτίπι εκ μέρους της. Από τη στιγμή που την είχα ενημερώσει πως θα φύγω δεν δίστασε να με εκβιάσει, συναισθηματικά και οικονομικά, για να αλλάξω γνώμη και να μείνω στο Moonlight μαζί της. «Έχω ήδη υπογράψει συμβόλαιο με το Μουσείο Ιστορίας».

«Εκεί που αρπάζουν τα περιδέραια από τους νεκρούς;»

«Ελληνική και ρωμαϊκή ταφική τέχνη λέγεται. Να υποθέσω πως ρωτάς για τις μούμιες και τα κτερίσματά τους».

«Θα έχεις άπλετο χρόνο να υποθέσεις ό,τι θέλεις όση ώρα θα κάνεις ότι ακούς τις διαλέξεις κατά τη διάρκεια του ταξιδιού».

«Με εκβιάζεις για να με εμποδίσεις να φύγω από το Moonlight;»

«Θεώρησέ το ως αποχαιρετιστήριο δώρο».

«Η θέση της επιμελήτριας στο MdH είναι αυτό που πάντα ήθελα να κάνω, δεν μπορώ να αφήσω αυτή την ευκαιρία να πάει χαμένη. Είναι η δουλειά που πάντα ονειρευόμουν».

«Μπλα, μπλα, μπλα. Δεν σε ακούω, δεσποινίς ιστορικού».

«Καλύτερα να 'παιρνες μαζί σου τον Μάουρο, τον διευθυντή του Τορεμολίνος. Πρέπει να του είναι πολύ δύσκολο να περνά όλο τον χειμώνα σκοντάφτοντας πάνω σε όλα αυτά τα ηλεκτρικά αναπηρικά αμαξίδια των Βρετανών γερόντων που τα φορτίζουν σε κάθε πρίζα στο λόμπι του ξενοδοχείου. Ή κανέναν από αυτούς τους καινούργιους, που προήχθησαν σε διευθυντές πέρυσι. Όχι ότι δεν το εκτιμώ, αλλά μου φαίνεται άδικο για εκείνους. Θα με μισήσουν».

«Πάψε, υποκρίτρια. Τι σε νοιάζει αν σε μισήσουν αφού πρόκειται να μας εγκαταλείψεις. Είμαι σίγουρη ότι θα σε μισήσουν γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο». Και τότε η Άνχελα έκανε κάτι τόσο φυσικό γι' αυτήν, όσο το να πετάει με σκουπόξυλο μάγισσας: άφησε να φανεί λίγο συναίσθημα. «Εκτός από βοηθός μου, είσαι και φίλη μου, και από τότε που σε ξέρω δεν έχεις κάνει διακοπές, και θέλω πραγμα-

τικά να κάνω αυτό το ταξίδι μαζί σου. Ο πρόεδρος μου έδωσε το ελεύθερο να επιλέξω όποιον θέλω και είσαι μία από τις υπαλλήλους που είχαν τις καλύτερες επιδόσεις φέτος».

«Επειδή κανείς δεν απαντάει σε αυτά τα ερωτηματολόγια» συμπέρανα. «Νόμιζα πως επρόκειτο για επαγγελματικό ταξίδι».

«Μία λέξη ακόμα και θα σε αντικαταστήσω με τον Μάουρο, και θα σε στείλω την τελευταία εβδομάδα να φορτίζεις τις μπαταρίες των Βρετανών γερόντων στο Τορεμολίνος».

«Θα μου λείψεις».

«Ο σαρκασμός δεν σου πάει καθόλου».

Στην αποβάθρα, ο Χιλμπέρτο ερμήνευσε τον βουβό θαυμασμό μου για το τρένο του ως ένδειξη υπερβολικού ιστορικού ενδιαφέροντος. Υποθέτω ότι αυτό είναι ένα από τα χαρακτηριστικά των ιστορικών, το υπερβολικό ιστορικό μας ενδιαφέρον, αλλά ο ανθρωπάκος δεν είχε κανέναν λόγο να γνωρίζει τα πιο κρυφά κουσούρια μου.

«Τέσσερις Οκτωβρίου 1883» είπε με στόμφο. «Σταθμός Στρασμπούρ, Παρίσι. Ένας νεαρός Βέλγος επιχειρηματίας, ονόματι Ζορζ Ναγκελμάκερ, έβλεπε το όνειρο της ζωής του να γίνεται πραγματικότητα. Η Διεθνής Εταιρεία Βαγκονλί εγκαινίαζε την πρώτη διαδρομή του Οριάν Εξπρές, ενός πολυτελούς τρένου που διέσχισε την Ευρώπη από το Λονδίνο ως την Ιστανμπούλ. Τέσσερα βαγόνια και μια μηχανή με κάρβουνο...»

Ήμουν έτοιμη να τον βγάλω από την πλάνη του σχετικά με την επιτακτική ανάγκη μου για διάλεξη εκείνες τις καταρακτώδεις ώρες του απογεύματος, όταν η Άνχελα, δύο βαγόνια πιο μπροστά, μου φώναξε από την πόρτα.

«Τι θα γίνει; Θα ανέβεις;» Ακόμα και από αυτή την απόσταση, μπόρεσα να διακρίνω την γκριμάτσα που έκανε όταν αντιλήφθηκε την αμηχανία του καλού Χιλμπέρτο. «Γαμώτο! Άφησε τον υπάλληλο να σε βοηθήσει με τις αποσκευές και έλα να δεις αυτό. Είναι απίστευτο».

Υποχώρησα –με αρκετή αξιοπρέπεια, κατά τη γνώμη μου, παρά το γεγονός ότι έμοιαζα με βρεγμένη γάτα– στη μάχη για το χερούλι της βαλίτσας και την εμπιστεύτηκα στα χέρια του συνοδού. Έβγαλα τον Χουντίνι από το καλάθι του, για να το δώσω κι αυτό στον Χιλμπέρτο.

«Ω, μον ντιέ» είπε λυπημένος ο άντρας. «Τι συνέβη στον σκύλο σας;»

Πίεσα έναν πολύ αγανακτισμένο Χουντίνι στο στήθος μου, ως προειδοποίηση, για να τον αποτρέψω από κάθε σχέδιο απόδρασης που μπορεί να είχε στο μυαλό του, και βιάστηκα να επιβιβαστώ στο τρένο προτού η Άνχελα θυμηθεί ότι δεν χρειαζόταν να με απολύσει γιατί θα έφευγα σύντομα από το Moonlight.

«Τι λέγατε με τον υπάλληλο;»

«Τον λένε Χιλμπέρτο, είναι συνοδός. Μου έλεγε για την ιστορία του τρένου και πώς κατασκευάστηκε, αλλά ήμουν πολύ κουρασμένη, πολύ πεινασμένη και πολύ ξεπαγιασμένη για να παρακολουθήσω».

«Εσένα σου αρέσουν οι ιστορικές διαλέξεις».

«Όταν τα πόδια μου είναι στεγνά, ναι».

«Πολύ αριστοκράτισσα έγινες».

«Είπε η κυρία με τα Μανόλο Μπλάνικ».

«Τέλειωσες με την γκρίνια;»

Καθώς φλυαρούσαμε, η Άνχελα με οδηγούσε στο τρένο, μέσα από έναν στενό διάδρομο με μοκέτα, ξύλινες πόρτες από τη μία πλευρά και παράθυρα από την άλλη. Φτάνοντας στο τέλος του βαγονιού, με έσπρωξε απαλά να περάσω στο επόμενο δίνοντάς μου το τελευταίο της χτύπημα:

«Καλώς ήρθες στο Οριάν Εξπρές, Καλίσι*».

Ένιωσα σαν να γύρισα πίσω στον χρόνο και να μπήκα στο Reform Club** στα τέλη του 19ου αιώνα: τοίχοι από σκούρο λουστραρισμένο ξύλο με λευκά μοτίβα λουλουδιών, δερμάτινοι καναπέδες σε σχήμα L στην ίδια καφέ απόχρωση, ασορτί πολυθρόνες και πουφ, τραπεζάκια με κομφά αμπαζούρ με πλισέ καπέλο σε κρεμ αποχρώσεις, παράθυρα 19ου αιώνα με ανοιχτόχρωμες κουρτίνες τραβηγμένες, απαλός και υπέροχος φωτισμός από μικρά φωτιστικά Ar Nτεκό... Όλα συνέβαλλαν στη δημιουργία μιας ζεστής, άνετης, κομψής και απλής ατμόσφαιρας. Ένας χώρος που θύμιζε μιαν άλλη εποχή, έναν άλλο αιώνα, όπου υπήρχε λιγότερη τεχνολογία και περισσότερος ρομαντισμός. Ένας χώρος για να πιεις ένα ποτό με τον Φιλέα Φογκ και να μελετήσεις προσεκτικά κιτρινωμένους χάρτες ανεξερεύντων τόπων και σημειώσεις του *Hic sunt dracones**** που οριοθε-

* Ηρωίδα του *Game of Thrones*. (Σ.τ.Μ.)

** Ιδιωτική λέσχη στο Λονδίνο. (Σ.τ.Μ.)

*** Εδώ υπάρχουν δράκοι (λατινικά στο πρωτότυπο). Τον Μεσαίωνα

τούσαν τους ωκεανούς. Με κυρίευσε η επιθυμία να βγάλω τα παπούτσια μου, να τυλιχτώ σε μια ζεστή κουβέρτα –λουλουδάτη και με απαλά χρώματα που να ταιριάζουν με τη διακόσμηση, ει δυνατόν– και να ξαπλώσω στον τεράστιο καναπέ διαβάζοντας Ουίλιαμ Χάρισον Έινσγουορθ* με ένα φλιτζάνι ζεστή σοκολάτα και τον Χουντίνι να κοιμάται στα πόδια μου. Η Άνχελα είχε δίκιο όταν επέμενε πως χρειαζόμουν διακοπές.

«Πω, πω» είπα σε ένα ξέσπασμα πρωτοφανούς ευγλωττίας.

«Στην πραγματικότητα, πρόκειται για το Μπέλμοντ Βενετία-Σεμπλόν Οριάν Εξπρές, αλλά είναι πολύ πιο εντυπωσιακό να λένε στους επιβάτες “Καλώς ήρθατε στο Οριάν Εξπρές” αντί για όλο αυτό το κατεβατό Βενετία-Σεμπλόν μπλα, μπλα, μπλα...».

«Είναι απίστευτο».

«Μου είπαν να περιμένουμε εδώ μέχρι να βεβαιωθούν ότι τα κουπέ μας είναι έτοιμα. Θα τους ζητήσω να μας φέρουν κάτι να φάμε».

Ευτυχώς η Άνχελα είχε ήδη φύγει όταν άφησα έναν αριστοκρατικό αναστεναγμό, κι ύστερα βυθίστηκα στο σκούρο καφέ δέρμα του καναπέ βγάζοντας τα βρεγμένα,

---

τοποθετούσαν στους χάρτες εικονογραφήσεις δράκων, θαλάσσιων τεράτων ή μυθολογικών πλασμάτων σε αχαρτογράφητες περιοχές όπου πίστευαν ότι υπάρχουν πιθανοί κίνδυνοι. (Σ.τ.Μ.)

* William Harrison Ainsworth (1805-1882): Άγγλος ιστορικός και μυθιστοριογράφος. (Σ.τ.Ε.)

βρόμικα παπούτσια μου. Η θέρμανση ήταν ιδανική, ούτε αποπνικτική ούτε ανεπαρκής, και μια ευχάριστη μυρωδιά από φίνο ξύλο και άρωμα μασκ πλανιόταν στον αέρα. Το βλέμμα μου περιπλανήθηκε στις λουλουδένιες επιφάνειες και τα βιτρό παράθυρα Λαλίκ, όλο και περισσότερο πεπεισμένη ότι αυτό το τρένο μπορούσε να ταξιδεύει στον χρόνο.

Λίγο μετά την επιστροφή της Άνχελα, ένας σερβιτόρος μάς έφερε –σε μια ασημένια πιατέλα που θα ταίριαζε με την προίκα της Μεγάλης Αικατερίνης, της τσαρίνας πασών των Ρωσιών– μια αχριστή βελουτέ αστακού, μπόλικα μίνι σάντουιτς με ζαμπόν, κόκκινο κρασί και νερό. Παράγγειλα λίγη σαλάτα βαλεριάνα για τον Χουντίνι –ο οποίος φαινόταν αρκετά απασχολημένος με την εξερεύνηση του βαγονιού και το κατούρημα στις γωνίες για να σηματοδοτήσει την περιοχή του– και άρχισα να τρώω το φαγητό μου με μεγάλη όρεξη.

«Αχ, εδώ είναι παράδεισος» αναστέναξε η Άνχελα ανταλλάσσοντας το ποτήρι με το κρασί της με ένα ποτήρι νερό.

«Είναι το Οριάν Εξπρές» είπα σε μια προσπάθεια να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν ονειρευόμουν. «Πριγκίπισσες και βασίλισσες, πρωθυπουργοί, συγγραφείς, καλλιτέχνες, κατάσκοποι, διασημότητες κάθε λογής ταξίδεψαν με αυτά τα βαγόνια στο μεγαλύτερο μέρος του εικοστού αιώνα, αλλά και πιο πριν, στις τελευταίες δεκαετίες του δέκατου ένατου. Η Αγκάθα Κρίστι, ο Γκράχαμ Γκριν, ο Τζον ντος Πάσος, ο Σίντνεϊ Λουμέτ, ο Τσόρτσιλ, ο Πουαρό, ο Τζέιμς Μποντ...»

«Γύρισε ο Χιλμπέρτο;»

«Είναι ένα θρυλικό τρένο».

«Σχεδόν σαν αυτή τη βελουτέ αστακού, κι εσύ δεν ήθελες και να 'ρθεις».

Όσον αφορά αυτή τη βελουτέ, υπήρχε κάτι ύποπτο, αλλά ήμουν ακόμη τόσο θαμπωμένη που βρισκόμουν σε αυτό το παραμυθένιο μέρος, που έκανα το λάθος να μη δώσω την πρέπουσα σημασία. Ίσως τότε, αν το είχα κάνει, να είχα κατέβει τρέχοντας από το τρένο.

«Δεν είναι ακριβώς έτσι. Το έχουμε ήδη συζητήσει.

Σ' ευχαριστώ» πρόσθεσα «που επέλεξες εμένα».

«Ίσως αλλάξεις γνώμη όταν αρχίσουν οι συζητήσεις της Συνόδου και γνωρίσεις και τους υπόλοιπους διευθυντές και τα στελέχη».

«Εσύ τους γνωρίζεις ήδη;»

«Μόνο δύο. Ο ένας είναι τρομερός υπερόπτης και ο άλλος είμαι σίγουρη ότι τα περασμένα Χριστουγέννα είδε και τα τρία πνεύματα των Χριστουγέννων,* αλλά παρέμεινε το ίδιο δυστυχημένος αφότου έφυγαν». Η Άνχελα σήκωσε το ποτήρι της με το νερό προς το μέρος μου. «Στην υγεία του MdH, που έχει την τύχη να έχει προσλάβει την καλύτερη ιστορικό που γνωρίζω».

«Δεν ήξερα πως γνωρίζεις κι άλλες ιστορικούς».

«Μπλα, μπλα, μπλα».

---

* Αναφορά στο Πνεύμα των Χριστουγέννων (1843) του Τσαρλς Ντίκενς. Μετά την επίσκεψη των τριών πνεύματων, ο τοιγκούνης και γκρινιάρης Σκρουτζ γνωρίζει την αγάπη και τη χαρά. (Σ.τ.Μ.)

«Στην υγεία του Ηρακλή Πουαρό» ανταπέδωσα την πρό-
ποση χαρούμενα καθώς η ζεστασιά του κρασιού και του
φαγητού είχε ήδη αρχίσει να απλώνεται από το στομάχι στο
υπόλοιπο σώμα μου.

«Στον 007».

«Στις διακοπές».

Η Σίγκριντ είναι έτοιμη να παραιτηθεί από το ξενοδοχείο που εργάζεται και να αναλάβει τη δουλειά των ονείρων της ως συντηρήτρια αρχαιοτήτων σε μουσείο. Για αποχαιρετιστήριο δώρο, η φίλη της η Άνχελα την παίρνει μαζί της στο ετήσιο συνέδριο των ξενοδόχων, που αυτή τη φορά διεξάγεται στο Μπέλμοντ Βενετία-Σεμπλόν Οριάν Εξπρές. Μαζί με το κουνέλι της, η ιστορικός θα διασχίσει την καρδιά της Ευρώπης με το τρένο, όταν μια αναπάντεχη συνάντηση θα την εκτροχιάσει. Μετά από περιηγήσεις σε ιστορικές πόλεις, πεντανόστιμα φαγητά, την αίγλη πεντάστερων μουσική ξενοδοχείων, τη μουσική του Ed Sheeran, κάτω από τη βροχή και υπό το φως των αστεριών, την αντανάκλαση του χιονιού και τον κρότο των πυροτεχνημάτων, θα αποκαλυφθούν σοβαρά μυστικά, θα λυθούν κωμικές παρεξηγήσεις, θα ληφθούν αποφάσεις. Και φυσικά, όπως πάντα, η αγάπη θα βρει τον δρόμο της.

**Από τη συγγραφέα των βιβλίων
που κατέκτησαν τους αναγνώστες.**

**Ένα feelgood βιβλίο γεμάτο γεύσεις, αρώματα
και μουσικές, που θα σας ταξιδέψει!**

ISBN: 978-618-03-3825-6

9 786180 338256

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83825

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book